

ו א מ"י פכ"א מהלכות
מכירה הל' יב סמג עשין
פב טוש"ע ח"מ ק"י ר"ז
סעיף ה:
ז ב ג מ"י פ"ט מהל'
שכנים הל' י סמג עשין פב
טוש"ע ח"מ ק"י קנה סעיף יח:

כי פריך פתח צדד וסיים צחצית לא
קא מסיים וליתני ואם הוה צעל
הכד כו' אין לשון הגמרא שזה אלא
פעמים מאריך ופעמים מקצר:
מבותל בורו שנינו. כלומר

לְאָבִי יִנְחָא. השתא ס"ד דמכותל
צורו היינו מתחלל צורו ולא
יִדְקֵךְ בְּלִשׁוֹן: **ה"ג** בַּסְפִּירִים שִׁנִּים
סִלְעֵה הַבָּא בִּידֵיכֶם כִּי וְזֶה מִרְחִיב
נ' מַפְחִים וּסְד בְּסִיד (ס). וְקִשָּׁה לֹא
טַפִּי קִמְלָה וְהִשְׁתָּא לֹא הִיא רִירָךְ לֹא
וְאִין סְפִירִים בְּדִסְרִי מַעֲמָה דִּלְנָא
וְכֹחַ וְחֵץ נִרְחָה לְרִי"ת לְחַלֵּק בְּדִשָּׁה
לְסַמְמוֹךְ צִנָּה צִידִים אֶסְרֵה לְסַמְמוֹךְ לְפִי
בִּוְרָחָה לְנָפִי. פִּירוּשׁ וְקִי מַעֲמָה לְנָפִי
וְכֹחַ הַבֶּסֶת וִי"ל דְּהֵינּוּ מִי מַקְלָקְלִי
מַעֲמָה יִכּוֹל לַעֲכֹב עֲלֵיו כִּי יֵשׁ לְחוּשׁ
נַעֲשֹׂם דְּכָל מֵרָא וּמֵרָא דְקָא מַחִית מֵרָא

פתח בבור ומסיים בכותל⁶: (ליתני אלא אם כן הרחיק מבורו של חבירו ג'ט) אמר אב"י ואיתימא רב יהודה מכותל בורו שנינו וליתני אא"כ הרחיק מבורו של חבירו ג' טפחים הא

בנא בידים שמי ודקאמי ליה מאי קאמי ליה
בנא בידים איצטריכא ליה ס"ד אמינא
דרווחא טפי קא משמע לן תא שמע מרחי

ה'י' שבאו לחפור שניהם בצמח אחד ובה בידים אלוטרין
 וי ובה בידים אלוטרין ליה שרי לא הקשה כלום מזה
 לא הלא הם בידים לא ופירך לרבא ומשי' ה"ה אפי'
 למקור בין בידים ובין לא בזה בידא' ולרי' נראה
 וקרקע מתבקעת ונופלת קרקע של שדה תציר' : מדר
 יא' קושיא הכא ודאי מותר לסמוך בשאין כותל שאין מזה
 וקרקע וזיקן לכותל לכשיצנה אפי' שוב יסיר ועוד אומנא
 לא לא ימחר לסקלן כשיצנה לעשות כותל ואפי' רבתי
 לארעאי' וי' הכא דהוה טעמא לא קאמר כולא לצינא אדמי' :

יבדקו. ואולי ידענו למכור קאמר
ממלך בורר קאמר אין זה כוונת
אין של כולם ופעמים שהוא סותר
ביתל חזירו אם הוא רשע
מלש: **הא קא משמע לן.** צמאי
דחניא מכותל בורר למדנו זה
מכותל בורר של ראשון מילא כל
שה טפשים שחוקק גם הוא
חריק מן המיזר וממאי מדקתני
הפירות תללו של זה אינה
פלגת ומכותל של זה אלא שלשה
אחים שהוא כוונת לתוך שלו נמצא

וְלֹאֵשׁ הַטַּפְחִים שָׂכַם גַּם וְלֹא הָיוּ
וְהַכּוֹל מֵלֶאֱסָ וּפְאֻחֵינִי שִׁיעוֹר
וְהָיָה כּוֹתֵל אִי וּפְאֻחֵי אֵלֶּיךָ לִמְעַל
מִמֶּנּוּ. וְאִתּוֹ מִנְּלֵן (א) שֶׁהַכּוֹתֵל
לִמְעַל הוּא הוּא שִׁיעוֹר הַרְחָקָה מִן
הַיָּמִינִי וְהֵלֵךְ לֹא הָיָה לְמַבְדִּירוֹ וְרָבָא
מִתְּנִיחָא לְמַיְרָא שְׁפִלְגֵי בֵּה אֲדָמִי וְרָבָא
מִתְּנִיחָא לֵיהּ לֵאלֹהִי דְלִמְעַל דְּרָשׁוֹן
מִן כִּרְכָּךְ לְהַרְחִיק תִּרְחָן הָא שְׁמַעִינָן
לֵאלֹהִי גּוֹפִיָּה שְׁקִינָה שְׂכֵנָה
שְׁפֹר צִבְתָּ אֲחַת שְׁמַעִינָן הַחֲקֹקִי
לְרִיכִיל כֹּחַ אֶחָד שְׁלֹשׁ טַפְחִים
לֹא לִמְנוּחָא. צוּרוֹ מַחֲלִיל צִדָּה הַמִּינִי
וְצִדְדֵי אֵין שִׁם צוּר: טַפְשׁוּיָּה
וְדוּמָה. כְּגוֹן שִׁם הַשְּׁלֵמָה שְׁמַעִינָן
שְׁקוּם תִּדְרִי: אֲפִי לְרַגְלֵי דְאַרְמֵי
דְּשִׁמְעִינָן מִינֵה אֲדָם דְּרִיכִי
גּוֹס לְתוֹךְ שְׁלֹ כְּדִי שְׁלֹא יִזְקֵן אֶת
הַיָּמִינִי וְלֹא אֲמַרְיִין זֶה חֲסוֹר בְּתוֹךְ
זֶה וְזֶה נוֹטֵעַ בְּתוֹךְ זֶה: לִימְנוּחָא
וְרַשִׁים. אֲלֹא כּוֹפֵן שִׁתְּפִשְׁנוּ
מִרְסִים וְחִמְשָׁה אֲמֵה וְיִזְקֵן אֶת
הַיָּמִינִי הַצּוּר: מִרְסִים לֵי שְׁהֵא
וְעַד מִרְסִים: מִרְסִים: מִרְסִים:

[illegible]

דבא בידים ליבעי נמי
את הגפת ואת הזבל ואת
המלח

ד"ה כיון דבא צידים ליצי רווחא
אלא אנא צידים בייחא מפרש
א צידים ונא צידים אצטריך ליה
שפיר דלע"א דלא בא צידים שרי
אחא הגפת בו' מעמא דאריכא
א ויבשרהו לא לעשות כותל ירימא
ודככל אלו יא טורח צבילוקן ולכן
דין לרנא הא מפרש טעמא לעיל
הכא לא פריך אלא אליא דרענן:

(ה) גמ' אינא דלמרי תנן לא
 יחפור אדם בור סמוך
 לחבורו של חבריו ואימא
 ענה אמר כוונתו: "ד"ש ד"ה
 הא קמ"ל במאי דקאמינא
 וכו' למדת שכל שבושות
 וכו' ממקמי שחפירות חלל
 שזל זה אינא מופלגת, וי"ב
 חלל חטא קריה הפלגה אלא
 ב"ט לחסוד פסוקא מנא
 ד"ה ופסקא וכו' מנא
 שבושות האשכח: (ז) ד"ה ה"ג
 כנא וכו' ודאי קרינא בא
 כוונתו: (ח) ד"ה ד"ה וכו' ודאי
 כוונתו: (ט) ד"ה ד"ה וכו' ודאי
 כוונתו: (י) ד"ה ד"ה וכו' ודאי

מרחיקין את האילן מן
הבור. שהשרשין מתפשטין
ונוקצין כמותלי הבור ומחלידין
את הקרקע והכתלים טפלים
(ב"מ קיז.).

א. [ד]אע"פ שאינה עשויה

בכורות עשית לאינותיה אל
 ב. היינו כל הרקת
 שרורות כדי שלא יקלקל
 שורו של חבירו. רש"י.
 כיון דהא ברשות עבד.
 עינימיל. דכל האבי שרי.
 דאע"י דכל מרא ומרא
 מפני לאוניה, כיון דהא
 מתוקא ארעא ברפויא ידיה
 אלא משום חבור, [וכן]
 כן ליתיה לבדו שרי. ר"י.
 [ד.] ומכשילי חבור ונוק
 בחבור כבן. ע"ס. והא
 חובל לממוה הכי, דהא דהפ
 וכלב לא מקלקל ליה לארעיה
 שלא תהא ראויה עלשות
 בל כחל כמחל כבנות.
 רש"י. [עין דרשא קמא]
 מן. א. כיון דלא בעי לרבנן
 גרי. גמלי.

קרקע אבל היכא דאינו חופר

[illegible]

(א) [מכאן] ועד זה נותן טעם ומחזק גרסה דש"י להלן בשמרון אחר מיביט לא גר"ק הרחקת כלל; (ב) [אבל הכא דרושה לחפור שמרון למיגר שמין וכו']; (ג) [אשר כאן וז"ל ממתי בשדה העשויה לבורות וד"ה חלה להיגר ליטנא וכו']; (ד) אלא"כ הרמיק לדעמיה בשדה העשויה לבורות; (ה) [גרסה דז"ל ולעולם לא מי שמין אפי' בשאר קרקע שלא בא מידיים ומיביטתא דאביי וכו']; (ו) [גרסה דז"ל שנאו לחפור בבית אחת];

